

עפ"ת 51969/05/15 - דינה מחמד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 51969-05-15 מחמד נ' מדינת ישראל
04 יוני 2015

לפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער
נגד
מדינת ישראל
המשיבה

נוכחים:

ב"כ המערער - עוה"ד חיים קאפח ואלעד אלקיס

ב"כ המשיבה - עו"ד ליטל קורן

המערער הופיע

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

נגד המערער הוגש כתב אישום על כך שביום 30.03.13 קרוב לשעה לאחר חצות הלילה בצומת הרחובות דרך בגין והרכבת בתל-אביב, נהג כשהוא שיכור.

על-פי בדיקת מכשיר ינשוף, כך על-פי כתב האישום, נמצא שבכל ליטר אוויר נשוף מריאותיו של המערער נמצאו 515 מק"ג אלקוהול.

המערער כפר במיוחס לו כשהכפירה שני ראשים לה - האחד, "לא אני נהגתי את הרכב, יש טעות בזיהוי של הנהג, אחי גנב את רישיון הנהיגה שלי והתחזה בשמי"; השני "אפילו ייקבע שאני נהגתי ברכב, לא נהגתי שיכור".

בית משפט קמא, בשל כפירתו של המערער במיוחס לו, שמע ראיות, בעיקרן הן לעניין השכרות והן לעניין זהות הנהג. עדותו של עד התביעה בעייתית, כך יש לומר, שלא התייצב למסירת עדותו, ובית משפט קמא התייחס לכך. עסקינן בעד רס"ר דאהר ענאד. כן שמע את ראיות ההגנה - עדותו של הנאשם ועדותה של ארוסתו עובר לביצוע המעשה, רעייתו היום, אשר מסרה עדות אליבי, על-פיה, ביום ובשעה שנטען שהמערער נהג את הרכב בתל-אביב היה הוא בבית הוריה עמה בלוד.

בית משפט קמא בפירוש קבע שהמערער הוא הנהג וכי היה שיכור, תוך שהוא עושה שימוש, בעיקרו של דבר, בממצאי מהימנות - הן בעדותו של השוטר דאהר ענאד והן בעדותו של המערער ורעייתו. לבד מכך, נזקק בית משפט קמא לשאלות של היגיון ושכל ישר - כל אלה, כבר אומר, אין כל הצדקה להתערב בהן. אומר יותר מכך, קביעותיו של בית משפט קמא נכונות, מתקבלות על הדעת וראויות. אומר, שגם על-פי כל קנה מידה לא ניתן היה להגיע לתוצאה אחרת לאור הראיות שהובאו לפני בית משפט קמא.

לענין השכרות, באו בפני בית משפט קמא הן ממצאי בדיקה מדעית של מכשיר הינשוף, שלא נמצא בהן פגם, אף אם השוטר ענאד, אשר העיד לענין זה, לא שמר על קשר עין רציף עם המערער עובר לעיכובו ועד לבדיקתו במכשיר הינשוף, אפילו לא באה טענה מפי המערער או באי כוחו כי באותו זמן שתה או אכל או עישן או כל דבר שיכול היה לפגום בתקינות הבדיקה.

עוד לענין השכרות הצביע בית משפט קמא על ראיות נוספות שאינן מדעיות אשר הצטברותן אף ללא בדיקה במכשיר הינשוף, די בהן כראיות נסיבתיות להצביע על שכרותו של המערער, ובהן הודאותיו "**אני מצטער, לא אחזור על זה, טעות חד-פעמית...**" כפי שאמר לשוטר ענאד בשטח, או הודאתו בפני עורך **ת/13** בשימוע לפני הקצין "**אני מצטער, זו פעם ראשונה...**". לבד מכך, נדף מפיו של המערער ריח אלכוהול חריף, לבד מכך הודה בשתייה, לבד מכך כשל כישלון משמעותי בשניים מתוך שלושת מאפייני בדיקת המאפיינים.

כאן הנני מוצא להתחבר לשאלה השנייה - כוונתי בדבריי לעיל בנושא ההודאה של המערער בפני הקצין שערך את השימוע "**אני מצטער, זו פעם ראשונה, אני חייב את הרישיון לעבודה, זו פעם אחרונה, אני עוד מעט מתחתן...**". בית משפט קמא לא התייחס לראיה זו, אך אם, כפי שטוען בערעור וכפי שטענו לפני בית משפט קמא באי כוחו כמי שהופיע לשימוע אצל הקצין עם האח, מדוע יאמר האח שהוא מתחתן, כפי שהמערער התחתן מיד אחרי השימוע? באותו ענין, **ת/13** הוגש בהסכמה על-ידי התביעה, כאמור, ללא התנגדות ההגנה. משהוגש מסמך זה ובו זיהוי של הקצין של המערער כנהג על-פי התמונה שהוצגה לו באותו הליך אין מנוס מלקבוע שהמערער הוא זה שהתייצב לשימוע, ולכן כל טענה כנגד קביעותיו של בית משפט קמא בהכרעת הדין לגבי זהות הנהג - אין בה כל ממש.

בית משפט קמא, בעמ' 8 למטה ובעמ' 9 למעלה להכרעת הדין, אמר את הדברים הבאים לגבי העובדה שבלתי מתקבל על הדעת שהתייצב נהג ויתחזה שגנב את רישיון הנהיגה לטקס או להליך של השימוע, אלא אם כן הוא זה שרישיון הנהיגה הוא שלו "**...ההיגיון הבריא, ניסיון החיים והשכל הישר מלמדים, כי למתחזה לא היה כל אינטרס להופיע למחרת האירוע במשטרת ישראל לצרכי שימוע, אלא רק הנהג שמדובר ברישיונו שלו, כשפסילתו נמצאת על הכף...**". דברים אלה שאומר בית משפט קמא הם כל כך נכונים וכל כך משקפים, עד שאין כל אפשרות שאדם אחר נהג ברכב.

לבד מהדברים האלה, בית משפט קמא קבע קביעות ברורות של אי-אמינות גרסתו של המערער, כך גם של ארוסתו דאז, ואין כל סיבה שערכאת הערעור, על-פי ההלכה הנוהגת, תתערב באלה.

יוצא אפוא, שקביעותיו העובדתיות של בית משפט קמא נכונות הן ובוודאי שערכאת הערעור לא תתערב בהן. בית משפט קמא אף לא התעלם ממחדלי חקירה שנפלו, ואכן נפלו, בהם אי-רישום פרטיו של נוסע שהיה ברכב עובר לעיכובו, בהם אי-חקירת בעל הרכב או בעלת הרכב. אין, בנסיבות תיק זה וממחדלי חקירה אלה, כדי לאיין את ה"יש" הראייתי.

הערעור על הכרעת הדין אפוא נדחה.

באשר לעונש, אפשרתי לב"כ המערער לטעון לעניין זה אף כי בנימוקי הערעור לא העלה דבר הקשור לחומרת העונש. אומר, שגם ברכיב זה של פסק הדין לא מצאתי להתערב כאשר בית משפט קמא הטיל על המערער עונש של קנס קל בסך 1,800 ₪, פסילה בפועל של 24 חודשים בניכוי פסילה מנהלית, שהיא, כידוע, פסילת המינימום על-פי סעיף 39א' לפקודת התעבורה, ועונשים נלווים שאינם חמורים גם הם.

הערעור, על כל חלקיו, נדחה.

לפנים משורת הדין בלבד, המערער יפקיד את רישיונו במזכירות בית המשפט לתעבורה בתל אביב-יפו לכל המאוחר עד יום **14.06.15**.

**ניתן והודע היום, י"ז סיוון התשע"ה,
04/06/2015, במעמד הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט**

קלדנית: נופר ד.

הוקלדעלידינופרדויד